

Nr 313.

Av herr **Holmbäck**, om viss ändring i 11 § förordningen om automobilskatt.

En dag i april månad 1938 omkring klockan 2 hämtade en vaktmästare vid en bank i en stad i mellersta Sverige en av banken nyinköpt bil. Skatten var betald av försäljaren, som överlät skattekvittot till vaktmästaren. Denne var skyldig att genast till banken redovisa skattebeloppet och lämnade därför vid framkomsten in kvittot till vederbörande kassa. Vid tredtiden på dagen företog bankens chef en provtur med den nya bilen, varvid den fördes av vaktmästaren, som icke ännu erhållit tillbaka kvittot från kassan. Bilen hejdades under vägen av statspolisen, som konstaterade att föraren icke medhade kvittot, vilket emellertid sedermera klockan 4,15 e. m. uppvisades å stadens polisstation. Vaktmästaren dömdes enligt 9 § andra stycket och 11 § andra stycket Kungl. Maj:ts förordning om automobilskatt den 2 juni 1922 att böta tio kronor till kronan. I utslag den 28 juni 1938 förklarade Svea hovrätt att skäl icke vore anført, som föranledde ändring i hovrättens utslag.

Det torde icke finnas någon anledning att antaga annat än vad svaret i nyssnämnda mål anförde, nämligen att det berodde på ren glömska att han icke medförde skattekvittot vid provfärden. Det hade för honom behövts endast någon minut för att återhämta kvittot från kassan. De bestämmelser, som domstolarna hade att tillämpa, äro emellertid mycket kategoriska. 9 § andra stycket av 1922 års förordning stadgar utan vidare: »Det å skatt för viss automobil senast bekomna kvitto skall under färd medföras å automobilen för att på tillsägelse av polisman för denne uppvisas». Om han icke uppvisar kvittot, skall han enligt 11 § andra stycket straffas med böter om tio till femtio kronor. Möjlighet för ett frikännande torde därför i förevarande fall icke funnits.

Det kan emellertid sättas i fråga om icke lagbestämmelserna här äro för stränga. I fråga om körkort stadgar 40 § 2 mom. andra stycket vägtrafikstadgan den 23 oktober 1936: »Styrker den, som ertappats med att under färd icke hava medhaft körkort — — — senast å tredje söckendagen därefter hos vederbörande åklagare, att han vid tiden för förseelsen innehade gällande körkort — — — och giva omständigheterna vid handen, att förseelsen haft sin grund allenast i ett tillfälligt förbiseende, vare han från ansvar fri.» Samma bestämmelse synes kunna införas även i automobilskatteförord-

ningen § 11 stycket 2, varigenom likhet skulle uppstå mellan körkort och skattekvitto. Jag hemställer därför,
att riksdagen ville för sin del antaga följande

Förslag

till

**förordning om ändrad lydelse av 11 § förordningen den 2 juni 1922
om automobilskatt.**

Härigenom förordnas, att 11 § förordningen den 2 juni 1922 om automobilskatt skall erhålla följande ändrade lydelse.

§ 11.

Den, som — — — femhundra kronor.

Där någon, som eljest brukar skattepliktig automobil, ej på begäran av polisman företer kvitto, som enligt 9 § skall medföras å automobilen, straffes med böter från och med tio till och med femtio kronor. Styrker den, som ertappats med att under färd icke hava medhaft skattekvitto, senast å tredje söckendagen därefter hos vederbörande åklagare, att han vid tiden för forseelsen innehade vederbörligt skattekvitto, och giva omständigheterna vid handen, att forseelsen haft sin grund allenast i ett tillfälligt förbiseende, vare han från ansvar fri.

Har forseelse — — — allmän strafflag.

Stockholm den 23 januari 1939.

Åke Holmbäck.